

NATRĄCIĆ (3) *vb pf*

a jasne.

inf natręcić (1), [natrącić]. ◇ *fut 3 sg* natrąci (2). ◇ [impers *praet* natrąciło się, jest natrąc(o)no.]

Sł stp, Cn brak, Linde XVII(XVIII) w.

1. Wspomnieć, nadmienić, uczynić wzmiankę (1) :

[*natrącić o czym*: O czym przy texcie nieco ięft natrącono (*marg Mal*) dotkniono (-) *MurzNT* 49v; *Otwin(?)Erot* 110.]

Ze zdaniem dopełnieniowym (1): Natrąci ze się wyrozumiało ex Archiduce Maximiliano, ze on a pacificatione non est alienus *ActReg* 149.

[*Zwrot*: »nieco, troszkę natrącić« (1:1): Lec to dofic trofzkę natrącić (*marg Mal*) dotknącz. (-) *MurzNT* 34v, 49v; Więcej tam rozmów jeszcze o tem było, Ale się teraz troszkę natrąciło, żeby go potem łatwiej poznano, Gdyby go mówiąc o tem usłyszáno. *Otwin(?)Erot* 110.]

2. Trochę uszkodzić, nadwerężyć [czego] (1) : [człowiek] łkacząc niebácznie/ goléni nátrąci *GosłCast* 42.

3. Lekko trącając umieścić na właściwym miejscu (o zwichniętym stawie) [komu czym] (1) : A thák ięfliś zá świezá wypłecenié obaczył/ kolánem mu záś moželz nátręćic/ álbo łzydłem zákol práwie przeciw łtáwowi/ onéy łopátki. *SienLek* 170.

Synonim: 1. dotknąć, nadmienić, napomknąć, natuknąć, przypomnieć.

Formacje współrdzenne cf TRĄCIĆ.

DD, JR